

tjene ved Nedsættelsen af Indlaansrenten, men er forpligtet til at foretage en forholdsmæssig Nedsættelse af Udlaansrenten; Flertallet vilde dog anse det for ønskeligt, om de, der trænger haardest, opnaar den største Nedsættelse.»

§ 11. Til Oplysning om Gennemførelsen af de i §§ 8—10 omhandlede Foranstaltninger paahviler det de i § 8, 1ste Stykke, nævnte Institutter og Personer ved Begyndelsen af hvert Kvartal at afgive *Indberetning* saavel angaaende de foretagne Nedsættelser af Indlaansrenten som angaaende Omfanget af de som Følge heraf iværksatte Nedsættelser af Udlaansrenten. Handelsministeren bemyndiges ved § 13 til at give de fornødne Forskrifter om disse Indberetningers Form og Indsendelse.

§ 12 fastsætter *Bødestraf* for Overtrædelser af de ifølge §§ 8—11 givne Forskrifter, ligesom den aabner Adgang til *Konfiskation* af ulovligt indvundet Udbytte og til Frakendelse af Retten til at drive Næring.

Medens der med Hensyn til de under Rigsdagsbehandlingen foretagne Ændringer og Udvalgenes Udtalelser vedrørende enkelte Bestemmelser henvises til det ovenfor ved de paagældende Paragraffer bemærkede, gengives i den følgende Fremstilling nogle Udtalelser fra Forhandlingen og Betænkningerne, der belyser Partiernes Stilling til Sagen som Helhed.

Ved 1. Behandling i *Folketinget* gav Socialdemokraternes Ordfører (*Fisker*) sin Tilslutning til Handelsministerens i Indledningen citerede Ord om Nødvendigheden af en Sænkning af Renteniveauet overalt, hvor Gæld er stiftet, og det var nu Hensigten, at man ved Nedsættelse af Indlaansrenten til 3 og $3\frac{1}{2}$ pCt. ikke alene vilde fremkalde en lavere Forrentning af Udlaanene, men tillige aabne Muligheder for en Sænkning af Renten af faste Laan ved en Konvertering af de højest forrentede Obligationer. Taleren beklagede, at det ikke havde været muligt at gennemføre den fornødne Rentesækning ad Frivillighedens Vej, men han saa i den lovfæstede Maksimalrente den eneste farbare Vej, der fører til Maalet. Efter at have inødegaaet forskellige Indvendinger, der var fremsat mod Lovforslaget — at Opsparingslysten vilde svækkes og Indlaanene i endnu højere Grad end før suges fra Provensen til København — omtalte Taleren Oprettelsen af Krisefonden, som han betegnede som et »størstilet Forsøg paa at faa Hjulet over Dødpunktet«. Ud fra den Forudsætning, at Fonden skulde kunne disponere over de nødvendige Midler til at realisere de opstillede Formaal, ansaa han det for en Fordel, at Fondens Størrelse ikke paa Forhaand var fastslaaet.